

:: AGOST DE 1912 ::

:: SORTIRÀ CADA DISSAPTE ::

ANY I _____ NÚM. 1

NO'S TORNEN ELS ORIGINALS

EL FOLLET

Nº 9257

Setmanari polítich-humorístich y purgant, molt recomenat contra las irritacions de l'ull

UN NÚMERO 10 CÉNTIMS

OLOT 29 D'AGOST DE 1912

REDACCIÓ: CLIVILLERS, 16

¡SERVIDOR.....!

Ja no'm coneix pas tothom desde qu'Olot ha pres fums de gran ciutat y jo mateix m'hauré de presentar.

Soch EL FOLLET, aquell nano atreuit y argent-viu de la ma foradada, que sentint la farum de festes estivals no m'he pogut aturar de venir a eixes terres.

Ben al revés d'avans, que tothom coneixia les meves entremaliadures donchs feyen tornar beneys a mes de quatre. Com que soch prou llest, per tot me ficava y tot ho sabia. ¡Uy! s'esgarriarian si'ls hi contés tot. Tothom me temia, com el tarat de pessigolles tem que de per tot surti la ma que'l fassi revolcar y riure. A una casa trenava la cúa del cavall; en altre sotjava y trencava les converses, en altre donava torment, carregant el meu pes sobre llurs costelles, a les donzelles y donzells que passaven les nits sense dormir pensant en llurs amors; semblava enamoraments entre persones incompatibles; aquí vessava el panís, allà xarbotava el ví de les botes, en fi, a tot arreu me coneixien y me temien, pero aixó sí, sempre riguent.

Mes vetaquí que la meva mestressa, la mala bruixa de les Bisaroques va manarme—segurament per estar bojament aficionada d'un vell corregidor d'Olot—que baixés a la terra plana a fer de les meves. Y hi vaig haver d'anarhi tot amolinat y rondinant.

Y n'hi he fet de totes, per aquellas terres, cregueu; he trasbalsat les coses calant foch a encenalls; he xafar-

dejat les polítiques y fins m'he instruhit bon xich pera poguerme presentar una mica decent. El vell barretinet y els calots de vellut estripat vaig llensarlos vestintme ab uniforme *dandy* última novetat segons patró d'en Pantaleoni, a qui he fet rabiar mes d'un cop mentres m'emprovaba, desfentli les bastes y amagantli les estisores.

Pro com que jo m'anyorava d'aquesta terra, aprofitant la ocasió d'haverse mort la meva mestressa rara, y haver entrat pubilla seva, una bruixa molt de sa casa, he decidit venir aprofitant aquest tren que a mi me ve tant a la mida, mes que mes perque he sabut que aquí hi donen bon pa y les coses reclamaven la meva presencia, donchs molts ni's recordan de qui soch jo, y altres presumen guanyarme la ventatja en ser devots aficionats a la *carn salada*. Y aquí'm teniu tot nou y lluhent com un senyor y ab mes joguines que un casat de nou, y ab fervents desitjos de moure gatzara y fer conceixer les meves investigacions fetes aquí y allà a tothom qui vulgui saberlas.

Y qui tinga pessigollas que's prepari.

EL FOLLET
Juan Lloveras

Salutació à la Premsa

Degudament presentat, EL FOLLET, com cal à tota persona distingida, no cab en si de joia y de alegria, no sap com manifestar sa fonda satisfacció, al retornar à la terra de ses passades diabladuras.

Content com un gos ab un os, puja al punt d'observació que, pera acomplir sa tasca li tenen senyalat, desde hont, contempla ab fruició el seu camp d'operacions.

¡Fillets de Deu, que n'està Olot de cambiat! La agricultura, no sembla la mateixa; l'industria, fora la fàbrica d'indianas de'n Saderra y las barretinas de'n Mannets, no hi ha res del que hi havia. El comerç, ¡Ch el comerç! sobre tot el de carns, que allavors casi no's coneixia, ha estat la base de molts bons negocis. El negoci de la carnassa, ha progressat en tal extrem, que ni el barri de Montmartre de París o'l carrer d'en Roca de Barcelona eus poden passar la ma per la cara.

Peró lo que més ha cridat l'atenció d'EL FOLLET, ha sigut veurer que a Olot s'hi fassin tants periódichs. ¡Ja soms massas, ja!, pensa ab tristesa, però ¡que hi farem!

Y com a la seva llarga estada à Ciutat, l'ha polit molt ja sab que de bon grat, ó per forsa, per alló de que *nobleza obliga y lo cortés no quita lo valiente*, deu saludar à tots els seus companys de premsa A la feyna donchs:

SALUDO A LA DRETA: Sr. *Deber*, inclit veterano: gazeta de les insubstancialitats, de les campanyes falses y de les verdaderas sense necessitat, arxiu de la bona fé y

director de les classes passivas, jo et saludo y no puch dir que't desitjo próspera vida, porque diria una mentida.

SALUDO A L'ESQUERRA: ¿Qué veig? *Vitalitat*, ¡Oh! *flectamus genua*: Sta. *Vitalitat*, vos la mes humil, que desde las sombras trevalleu pels interessos d'Olot sense que ningú s'en enteri, vos m'agradeu. Aixís es com s'ha d'escriurer, sobre tot cuant no se'n sap gaire, sense fer massa fressa estich segur que la meytat dels olotins o mes no saben ni qu'existiu. Vos felicito y vos saludo de tot cor.

SALUDO AL MITX: ¡L'Ull! (l'ull sempre es al mitx), senyors del Ull, tapin aixó, o sinó, no diré res. *Bueno*, aixís, està be. Vostés sou els de la vida alegre, ¿eh? ves, EL FOLLET no ho sabia; no ho extranyin per aixó, EL FOLLET sab molt poques coses, pero's reffa saberne mes. Joves de la verdura crua, EL FOLLET desitjaria pera el vostre periódich, llarga vida, pero es tem que no's compliran els seus desitjos, donchs siguent la major part estudiants, com s'acosta el Septiembre. heu d'anar a veurer si podeu vendre la carbassa o mes ben dit, las carbassas que vos varen donar pel Juny. *Alanta y bona sort*.

Saludo al *peiximinutí*: A la premsa de segona fila, EL FOLLET també se complau en saludarla. Al *Bulletí del Sindicat Agrícola* pera que fomenti l'afició a la verdura, entre la nostra classe pagesa y a la *Fulla Seráfica* pera que les seves devotes llegidores (nostres mares germanes o futures esposas) adelantin forsas indulgencias pera compensar las que nosaltres pugam atrassar escribint aquet periódich.

Finida la tasca y després de repetir un saludo general, EL FOLLET queda a les ordres de tots.

GALANÍES

Sota aquest titol parlarán els galants, els enamorats y els poetes. A tots ells tindrem la porta oberta pera que parlin, pera que s'esbravin, pera que vessin sos sentiments.

Sota aquest titol les damiseles olotines veürán retre acatament a sa bellesa y a sas personals prendes que les fan imperar per passeigs y carrers y les fan adorar interiorment per una infinitat de cors enmalaltits.

Cal dir que ab el nom de damiseles olotines hi compremem també a les forasteras que en la temporada d'istiu venen a estar entre nosaltres com un florit estol de papellons que parlen a resassaga una estela lluminosa.

Per cert que parlant de la volior de gayes filles d'Eva que enguany han vingut a estiuejar, no podem menys que constatar nostra admiració mes profunda devant les gentilissimes figures d'algunes d'elles que certament segons la disposició en que a un trova sa presencia, fan perdre el mon de veurer. Acontentemnos en senyalar com a penyora de lo que dihém una gemada poncella de cara helénica, digna germana de la *Rumana* d'en Clará, qui també podria ser coloma d'un gay colomar d'una torra forana.

FAY.

—Senyor Doctor, no pot pas donarme nn remey mes actiu que'l '606,?

—Fillet, t'hauràs d'esperar a qu'el Doctor Ehrlich, o el Doctor Torrent n'inventin algún altre.

UN ROBO

Com que la propietat literaria se trova avuy tant poch garantida, es necessari, que tots els que som del art fem uns ulls com unes taronjes pera que no's burli a n'els autors el resultat, quinta-essencia dels seus suors y mals de cap.

Perxó es que, en honra al be general de la gent de lletres denunciem a qui correspongui el robo perpetrat a n'El Mundo Gráfico de Madrid per la redacció de L'Ull nostre confrare, qui havent agotat segurament el presupost d'ingení el passat número va timar ab tots els ets y uts un *chiste* d'aquesta revista.

Germanets cal tenir mes má per fer correr l'ungla ab gracia.

El progrés que'ns portarán si el carretó aguanta el trot, els que ben prompte serán dignes directors d'Olot.

FOCHS-FOLLETS

Fem avinent que admeterem tots els treballs de col·laboració que se'ns envihin, mentres que al nostre judici puguin anar. Els articles debuen enviarse per tot el dimecres y les gazetilles, fins al dijous al vespre, á la impremta d'aqueix periódich y fent constar que son originals pel mateix.

Se'ns diu,—com deya un celeberrim gazetiller d'un periódich local, mort fa molt temps,—que un conegut concejal de l'esquerra, tractant ab carn de porch y altres carns, s'ha decidit per anar á missa y complir com a bon cristiá.

No ho creyem, però si es veritat, ja tenia rahó la vella quant no volia morir may.

El Deber, hasta quant vol fer una trapaceria resulta manho.

Fará dúes setmanas, doná una llista de noms de presumptes redactors de L'Ull, y segons tenim entés s'en va deixar mes de la meytat al tinter.

Ens varen dir que al llegir aquell preambul en que *El Deber* anuncia que dirá els noms, el Doctor Carlitos Matas y el Noy del Notari varen venir grochs com la cera, mes al veurer que els seus noms no hi ereu, varen respirar fonament, exclamant: ¡Ay, gracias a Deu que encara no ho saben!

Y are que parlem del Doctor Carlitos se l'hi ha de fer justicia. Si va entrar a L'Ull, va ser ab la condició de que atenuarían un xich la nota verda. Senyor Doctor, ja ho saps, si no compleixen, pots venir ab nosaltres que sempre serás ben rebut. Perqué no's pot negar qu'ets un xicot que vals. ¡Tant jove y ja tant Doctor!

El jove de les ulleres que viu en un carrer dels afores, a voltes presumit, pero casi sempre forsa desmanagat, aquest istiu ha ben fet de les seves.

Se coneix que la seva mare está disfrutant en *santa pau* de les delícies del camp, perque casi cada día se'l veu en una tauléta d'un dels cafés del Firal, fins altas horas de la nit, generalment sense dir res a ningú.

Cuant, cap a les dotze se'n va a casa seva, trova al sereno y tot fentli l'ullet y fent sonar les claus a la butxaca, li somriu ab picardia, com volguent dir: ¿Eh com faig el calavera?

Un aristócrata cavaller de nostra colònia forastera, a qui el sereno del barri, li torbava el son ab els seus cants, li ha demanat que s'abstingués de cantar en las proximitats del seu domicili y el sereno complascent, aixís ho ha fet.

Nosaltres proposém que els serenos en determinats carrers, cantin am sordina. O que no cantin, que fora millor.

Ha sigut nomenat delegat de la Lliga del Bon Mot a Olot, el nostre distingit amic el *Niño Jesús* de Las Planas.

El felicitem de tot cor, com tamé la Lliga, per la valiosa adquisició que haurá fet.

D'aquesta feta, a fer *fotre* el mal parlar.

Tenim entés que d'aquí poch dies, un conegudíssim ferreteret entaulará als Tribunals de Justicia una demanda d'embarch contra las cantineras d'un dels campaments de nostras posicions africanas.

Segons veus, se tracta d'un préstam que las bonas mossas li varen fer pera adquirir mobles per poguer parar casa, pro are no hi ha cuartos y el noy s'ha cansat de cobrar el interessos tirant del tros.

Pera celebrar l'apertura del *Salón Ideal Park*, varen ser convidats els redactors de *L'Ull*—uns cuants, no pas tots 52—a regarho, pro per lo vist no's degué pas regar am aigua fresca, com ho fan els pagesos, donchs a un d'ells, tingueren que acompanyarlo, en un bastant ridícol estat a sa casa del carrer Major, puig segons sembla, per les seves pròpies camas no hi haguera pas anat per el camí mes recte.

Com a dato curiós, hem de dir, que perquè no fos tant vist, els demés companys el voltaven apretadament y li suplicavan que callés, mentres ell els hi feya grans discursos sobre l'educació. Creguin, senyors, qu'era una mona *Ideal*.

Ens comunica nostre actiu corresponsal en les posicions africanes de nostre Ciutat, que en el campament de l'Atalayón, ha sigut molt comentada l'aparició de una *paca* que ha causat grans destrosses entre els membres que habitualment componen aquella guarnició.

La junta de Sanitat hi ha enviat immediatament grans provisions de cotó fenicat y demés desinfectants, pera poguer curar de primera intenció als ferits que son molt nombrosos.

Ho lamentem de veras.....peró no podém plorar.

Un dels cassos mes curiosos d'atrofiament cerebral es el de un conegut fill d'un industrial olotí, tant llarch de cos com curt de gambals, que pert'alé explicant a tort y a dret, qu'ell es el fabricant de tots els xistos que surten a *L'Ull* y que la redacció d'aquest periódich se veuria ben apurada el día qu'ell deixés de formarne part.

Aixó fa mes gracia quant segóns comú parer, el bon noy no sols no sab escriurer sinó que apenas sab llegir.

En una paraula, que tothom sab, que la Netra l'hi ve més ample qu'aquell *sobretudo* que va portar de Londres una vegada que per casualitat hi va anar á parar.

Días passats cap el vespre se desenrotllava en el carrer de Lorenzana, una escena desconsoladora. Entre un espatech de llágrimes, un jove de la *creme* olotina rebia sense embuts les dimisorias de llur Dulcinea.

Nosaltres qu'hem pogut indagar la causa que motivá a n'ella a semblant determini, no volem ser tant cruels com la simpática senyoreta aludida y tractem d'aconso-lar y convenser a n'en Torretas. "Fijaje pollo.,,

epara. escucha y verás
 i enflaires al teu nas
 es que cent clavagueras,
 tixo, la cosa es vista
 li han mancat las tragaderas
 que tingué la marmolista.

A última hora se corra que dissapte també sortirà un altre periódich que's titulará *L'Ullera* o *La Xeringa* o *rates fregidas* fet per uns cuants *niños buenos* d'aquesta ciutat.

¡Noys, noys! ¡ne farém massa! ¡si som tants potser reventarem el negoci.

El Deber, al publicar el noms dels que se pensava qu'eran redactors del nostre estimat colega *L'Ull*, se va ben equivocar.

Are resulta que tots aquells joves son una colla d'angelets de Deu, incapassos de fer cap mal a ningú y que desconeixen tant ó mes qu'els de *El Deber*, l'origen del graciosíssim setmanari que tant a tret de pollaguera a les classes directores de nostre ciutat.

La indiscreta y atrevida suposició del setmanari católich, tant ha of s als innocentíssims y calumniats jovenets, que li han esigut una rectificació per medi d'una colecció de cartes, que ni *El Secretario de los amantes* fa mes riure. Nosaltres que indiferentment llegirem les que publicava *L'Ull* en el seu suplement, ens pensavem haver de correr a casa el Doctor Albert a buscar un braguer perque ens trencavem de veras.

¿A qui, sinó als de *El Deber* se l'hi acudiria que els Dorcas, els Solers, en Puig, en Pujadas, en Torrent, Torres, etc. puguin ni remotament ser els redactors de *L'Ull*

Lo pitjor del cas es que hasta la *Bella Carmela*, coupletista que actuava l'altre día al "Ideal Park,, s'ha empapat de les nefandas suposicions de *El Deber*.

Ens explicarem: En aquest Saló d'espectacles hi ha un palco que segóns la veu popular es de propietat dels redactors de *L'Ull*, y com siga que en la sessió del dilluns passat cap d'ells pogué assistirhi, sens dupte perquè estarian enfeynats fent xistos, varen incidentalment ocupar aquell palco els joves citats per *El Deber*.

La coupletista al veurels, va cantar dirigintse casi sempre a n'ells, y am la música del cant dels *apaches* (¡mal intencionada!) aquella cansó que *L'Ull* dedicava a las raspas

A mi m'agrada la gent de l'ullera

A mi m'agradan els joves de *L'Ull*...

Y ells ¡pobrets! tingueren de soportar am paciencia digna de millor causa, aquella pluja de calumniosas insinuacions de l'atrevida *canzonetista*, entre miij dels delirants aplaudiments del públich; sort que, pera dissimular, ¡está clar!...també aplaudíen.

De tots modos es de suposá que aixís com molt justament varen fer rectificar a *El Deber* amparantse en l'article 14 de la Lley d'Imprempta, també farán rectificar a la *Bella Carmela*, segurament apoyantse en l'article 16 de la Lley del Embut.

En l'alegre descans d'un *rigodón* ballat fa temps, en el centre de nostra *crème* el *Casino* y mentres les senyoretas sentades reposaven de sa fadiga produhida per el ball, els galantíssims joves les mantenien conversa segurament molt agradable, donchs la trencaven sovint ab sas rialles argentinas y agudes. Parlant, parlant va caurer la conversa en les professions dels joves qui l'un darrera l'altre anaren exposant al melós tribunal les carreres que exercían y ocupacions en que posaven ses energies. Per fi tocá el torn a un conegut manescal qui un xich xistós y un xich atolondrat contestá—Soch veterinari, pera servir á vostés.

Com que las florides gorjes teníen encara molta provissió de rialles aquestas continuaren, escampant l'anímació entre els grupos de balladors.